

POŽEHNÁNÍ PRÁCE

Starší David E. Sorensen

Předsednictvo Sedmdesáti

CVS Fireside pro Mladé dospělé • 6. března 2005 • Brigham Young University

Rád bych vyjádřil svou vděčnost všem vedoucím kněžství a jejich manželkám, kteří jsou zde dnes večer s námi. Obzvláště jsem vděčný staršímu a sestře Samuelsonovým za to, že jsou zde také s námi. Měl jsem velkou výsadu pracovat po mnoho let se starším Samuelsonem v chrámovém oddělení. Studenty University Brigham Younga a rovněž pedagogický sbor mohu ujistit, že jsou požehnání schopným vedením presidenta a sestry Samuelsonových.

Když jsem přemýšlel, co bych vám, mladým lidem Církve, chtěl dnes večer říci, napadlo mě, že mnozí jste studenti. Ve skutečnosti jsme, draží mladí přátelé, všichni studenty evangelia, že ano?

Pro ministerstvo financí Spojených států jednou pracoval jeden muž. Jeho práce spočívala ve vyšetřování případů padělaných peněz. Byl v tom tak dobrý, že mu úplně stačil rychlý pohled na bankovku, aby dokázal říci, zda je pravá nebo padělaná. Jednou večer na tiskové konferenci, poté, co odhalil velkou padělatelskou skupinu, se ho jeden reportér zeptal: „Musíte trávit hodně času studiem padělaných bankovek, abyste je dokázal tak snadno rozeznat?“

Jeho odpověď zněla: „Ne, nikdy nestuduji falešné bankovky. Svůj čas trávím studiem pravých bankovek a potom je snadné odhalit nedokonalost.“

A tak je to, draží bratři a sestry, i s evangeliem. Jsme zde, abychom učili evangelium Ježíše Krista. Nemusíme studovat padělky, protože máme pravdu. Když budete studovat pravou Církev a dovolíte Duchu, aby ve vás působil, získáte odpovědi a budete vědět, jak reagovat v různých situacích, které vás potkají. Pokud jde o Knihu Mormonovu, jeden mladý misionář mě seznámil s touto myšlenkou a já jsem v průběhu let shledal, že je pravdivá. Mějte na paměti, že posuzována není Kniha Mormonova, ale my.

Dnes večer bych s vámi chtěl mluvit o jedné z nejzákladnějších zásad v celém evangeliu. Mám na mysli nauku o práci. Doufám, že to, co řeknu, vám pomůže v práci, kterou děláte nyní, nebo v té, kterou budete moci dělat v budoucnosti.

Ti z vás, kteří končí vysokou nebo střední školu nebo jsou jinak zapojeni do pracovního procesu a kteří se

ucházejí o zaměstnání, si mohou klást takovéto otázky: „Jakou budu mít pracovní dobu? Na jaké výhody nad rámec mzdy budu mít nárok? O jakých svátcích budu mít volno? Budu mít dost času na své přátele nebo koníčky?“ Avšak podobné otázky, kterými se zaměřujete na svůj volný čas místo na svou pracovní dobu, vám mohou bránit, abyste viděli větší příležitost.

Boží práce

Práce je věčná zásada. Znáte někoho, kdo má veškeré bohatství země a ještě více a přesto neustále pracuje? Náš Nebeský Otec! Pracuje pilně! Náš Nebeský Otec a Ježíš Kristus nám svým příkladem a učením ukazují, že práce je důležitá v nebi i na zemi. Jehova pracoval, aby stvořil nebesa a zemi. Shromáždil vody na jedno místo a způsobil, že se objevila souš. Stvořil slunce, měsíc a hvězdy. Stvořil všechno živé ve vodě i na zemi. Potom umístil Otec Adama a Evu na zem, aby o ni pečovali a vládli ostatním stvořením. (Viz Genesis 1:1–28.)

Stvořením ale Jejich dílo neskončilo. V Drahocenné perle čteme: „Toto je *dílo* mé a sláva má – uskutečnění nesmrtnost a věčný život člověka“ (Mojžíš 1:39, kurzíva přidána). Toto samozřejmě zahrnuje každého muže, ženu a dítě. Ze všeho, čím by se mohl Nebeský Otec zabývat, si zvolil práci pro dobro naší věčné duše – vaší duše i mojí duše.

Ježíš řekl: „Otec můj až dosavad dělá, i jáť dělám.“ (Jan 5:17.) Řekl také: „Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal“ (Jan 9:4).

Práce je požehnáním

Vy i já musíme také pracovat. Satan nás pokouší, abychom věřili, že naše práce nestojí za to nebo že nepotřebujeme pracovat vůbec. V obou případech se mýlí. My potřebujeme pracovat. Máme zodpovědnost starat se o své potřeby i o potřeby své rodiny. Tento zvyk dosahování soběstačnosti je Pánovým způsobem od doby, kdy Adam a Eva opustili zahradu Eden. Pán Adamovi řekl: „V potu tváře své chléb jísti budeš“ (Genesis 3:19). Adam a Eva pracovali na poli, aby zajistili své vlastní potřeby i potřeby svých dětí (viz Mojžíš 5:1).

Ale zajištění sebe samotných není jediným účelem práce. Představte si, že jste dostali velkou finanční částku nebo že jste se jiným způsobem stali náhle finančně soběstačnými. Ani v tomto případě není přikázání pracovat zrušeno. Pán řekl lidu Izraele: „Šest dní pracovati budeš“ (Exodus 20:9). Do tohoto přikázání nevložil žádnou výjimku pro ty, kteří mají dostatek a nadbytek! Jak to popsal starší Neal A. Maxwell: „Práce je vždy duchovní nutností, i když pro někoho není nutností ekonomickou“ (*Liahona*, červenec 1998, 38).

Práce není prokletím, ale požehnáním; práci nejenže dodržujeme Boží přikázání, ale také uschopňujeme sebe pro přijetí spásné milosti Boží. Spasitel řekl: „Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“ (Jan 14:15.) Kristus nám tedy objasnil, že jestliže Ho milujeme a toužíme být s Ním, musíme být poslušni Jeho přikázání, včetně onoho raného přikázání daného Adamovi, aby pracoval.

Na začátku znovuzřízení Pán Svatým posledních dnů řekl: „Nyní, já, Pán, nejsem velmi potěšen obyvateli Sionu, neboť jsou mezi nimi lenoši“ (NaS 68:31). A ještě později, ve dvacátém století, prezident Heber J. Grant, prorok Boží, řekl: „Práce má být znovu nastolena jako vládnoucí zásada v životě členů naší Církve.“ (Conference Report, Oct. 1936, str. 3.)

Přemýšleli jste někdy o tom, co by se stalo, kdyby lidé nepracovali? Fungovaly by naše školy? Řídil by někdo naši zemi? Vysílala by televize? I když si někdy myslíme, že by bylo krásné, kdybychom měli všechny peníze, po kterých jsme kdy toužili, a kdybychom již nikdy nemuseli pracovat, mohu vás ujistit, že tudy cesta k pravému štěstí nevede. Někteří z nejnešťastnějších lidí, s nimiž jsem se setkal, byli ti, kteří z toho či onoho důvodu nemohli po dlouhou dobu pracovat.

Práce je rodinnou zodpovědností. Víím, že někteří z vás jste daleko od domova. Připomínám vám, že právě nyní se těšíte požehnáním plynoucím z práce vaší rodiny. Vaši rodiče pilně pracují, aby zajistili vaše fyzické, duchovní a citové blaho. Neočekávají, že někdo jiný převezme tuto zodpovědnost za ně. Očekávají ale, že vy převezmete část této zátěže.

Když jsem se účastnil promoce svého syna na Harvardské obchodní fakultě, děkan Kim Clark, který je členem Církve, požádal všechny promující studenty v taláru, kteří seděli v předních řadách, aby se ohlédlí na své drahé. Když se absolventi otáčeli, na chvíli se odmlčel a pak řekl: „Bez podpory svých rodinných příslušníků byste tuto dnešní poctu nezískali.“ A totéž platí pro každého z vás.

Mnoho jste obdrželi. Na oplátku se od vás očekává – dokonce vyžaduje – že podobnou podporu a lásku budete poskytovat svým dětem a rodinám. To ale znamená, že nelze neustále „vysedávat“ s přáteli. Rodiče očekávají, že jak budete dospívat, budete se o sebe starat sami a stanete se nezávislými.

O práci se všichni dělíme. Pamatujte na to, že je důležité začít učit své děti velmi záhy, že se mají podílet na práci v rodině. Ti z vás, kteří jste doma byli odmala vedeni k práci, můžete vydat svědectví o její hodnotě ve svém dnešním životě. A skutečně, právě minulý čtvrtek mi starší Samuelson řekl, jak je vděčný, že ho jeho otec naučil pracovat a že manželčini rodiče naučili pracovat jeho manželku.

Tak dalece, jak jsme toho schopni, máme jako členové Církve vynaložit to nejlepší úsilí, abychom zajistili základní životní potřeby pro své rodiny – jídlo, oblečení a obydlí.

Víme, že na některých místech ve světě můžete při zajišťování potřeb pro své rodiny čelit obtížím. Patří k nim dlouhodobá nemoc, ztráta manželského partnera, péče o starého rodiče nebo náklady na vzdělání dětí. Nebeský Otec pamatuje na rodiny v takovýchto situacích. Jsem přesvědčen o tom, že vám dá sílu pokračovat. Bude nám vždy žehnat, budeme-li Ho o to s vírou prosit.

Práce je službou

Dobrým pracovním postojům, zvykům a dovednostem se učíme prostřednictvím úspěšných pracovních zkušeností. Dovolte mi to objasnit. Na ranči, kde jsem vyrůstal, musely být krávy podojeny každý den před úsvitem. Bez ohledu na to, zda byla neděle nebo Vánoce nebo jiný svátek. Bez ohledu na to, zda byla zima. Bez ohledu na to, zda někdo měl chřipku. Bez ohledu na to, zda svítilo slunce nebo zuřila sněhová bouře. Každé ráno a každý večer to bylo stejné – krávy musely být podojeny.

Než byli moji bratři povoláni do války, dojili většinou oni. Ale v roce 1943, kdy mi bylo teprve deset let, jsem vešel na dvůr, kde na mě čekalo asi deset až dvanáct krav, abych je zavedl do chléva a podojil. Maminka a tatínek vždy krávy nahlas pozdravili: „Dobré ráno! Rádi vás vidíme.“ Musím přiznat, že jako malý chlapec jsem ke kravám takovou náklonnost nepociťoval.

Když byla kráva podojena, přelil jsem mléko z dížky do čtyřicilitrové konve. Plná konev vážila skoro čtyřicet kilo. Když jsem je dopravoval na cestu, aby si je mlékaři vyzvedli, musel jsem pořádně napnout své mladé svaly.

Otec mi s dojením dost často pomáhal, a občas mi pomohla i maminka. Pamatuji si, že tatínek s maminkou dojili krávy, i když jim bylo hodně přes osmdesát. Otec nedojil krávy proto, že musel; dožil je proto, že bylo třeba je podojit. V tom je rozdíl. Pro něho to nebyly jen krávy – byly to Velká černá, Bossie, Sally a Betsy. Chtěl, aby byly spokojené. Vždy říkal, že spokojená kráva dává dobré mléko. Pro mého otce nebylo dojení krav – jakkoli jednoduché se může zdát – břemenem, byla to příležitost. Dojení pro něho nebyla práce, byla to služba.

Tato filosofie mi během dospívání pomáhala. Pomohla mi poznat, že veškerá poctivá práce si zaslouží úctu. Již za pár let jsem si uvědomil, že rutinní vykonávání těchto povinností mi začalo dodávat pocit sebedůvěry a vnitřní síly. Začal jsem být na svou práci hrdý. Zjistil jsem, že ve mně nikdo nemůže vyvolat pocit méněcennosti kvůli druhu práce, kterou jsem dělal. Jak řekla Eleanor Rooseveltová: „Nikdo vás nemůže donutit, abyste se cítili méněcenní, bez vašeho souhlasu“ (*“Points to Ponder,” Reader’s Digest*, Feb. 1963, 261). Vy, zejména vy mladí lidé, ovládáte své postoje, svůj postoj k práci. Sebedůvěra a vnitřní síla vám mohou dobře posloužit – ve třídě, ve společnosti, v práci.

Svou každodenní práci máme považovat za příležitost, ne za břemeno. Právě tímto způsobem mě otec učil smýšlet o kravách. Toto učení se mnou zůstalo po celý život a já stále ještě navštěvuji ranč, se všemi jeho vzpomínkami, tak často, jak je to možné.

Přemýšlejte o tom. Když můj otec mohl najít hlubší smysl v několika kravách, jistě ho každý z nás může najít ve své práci.

Naučte se mít práci rádi

Jedním z nejlepších způsobů, které znám, jak se těšit ze života, je učit se mít rád práci. Dokonalým příkladem je moje manželka Verla. V deseti letech začala pracovat pro svou nemocnou tetu Berthu, umývala nádobí a uklízela dům. Od té doby pracuje neustále. Druh práce, kterou dělala, se lišil v různých obdobích jejího života. Byla vynikající studentkou, několik let učila prvňáčky, vychovala sedm dětí, pracovala v rodičovském sdružení, sloužila v místní školní radě, pracovala v misijním poli, pronesla stovky církevních proslovů a sloužila v mnoha obecních komisích a také jako dobrovolnice.

Určitá část její práce byla tím, co svět může považovat za všední, například udržování velké domácnosti. Část její práce byla intelektuálněji zaměřena, když se věnovala postgraduálnímu studiu, a značnou část představuje

duchovní úsilí učit evangelium. Ale vždy, bez ohledu na to, o jaký úkol šlo, se mu věnovala s veškerým úsilím. Ve své práci našla velkou radost. Zrovna dnes mi říká, že doufá, že bude jako její teta Vera, která v devadesáti letech prohlásila, že doufá, že nikdy nebude na práci příliš stará. Nejšťastnější lidé, které znám, jsou ti, kteří mají rádi svou práci, ať je jakákoli.

Možná si vzpomenete na příběh, který ukazuje, že vše záleží na našem postoji k práci.

Poutník procházel kolem kamenolomu a spatřil tři muže, kteří tam pracovali. Každého z nich se zeptal, co dělá. Odpovědi mužů odhalily různé postoje ke stejné práci.

„Lámu kámen,“ odpověděl první muž.

Druhý odpověděl: „Vydělávám tři zlatky denně.“

Třetí muž se usmál a řekl: „Pomáhám stavět dům Boží.“

Pamatujte na staré rčení: „Váš postoj určuje váš výhled.“

Máme být schopni najít ve své práci dostatek smyslu bez ohledu na to, co děláme. V jakékoli poctivé práci můžeme sloužit Bohu. Nefitský prorok, král Beniamin, řekl: „Když jste ve službě bližních svých, jste pouze ve službě svého Boha.“ (Mosiáš 2:17.) I když nám naše práce jen pomáhá zaopatřit nezbytné věci pro naši rodinu, přesto stále pomáháme Božím dětem.

Pán nemá radost z těch, kteří jsou líní nebo zahálčiví. Řekl: „Lenoch nebude míti v církvi místo, ledaže činí pokání a napraví cesty své“ (NaS 75:29). Také přikázal: „Nebudeš líný; neboť ten, kdo je líný, nebude jísti chléb ani nositi šat dělníka“ (NaS 42:42).

Od nejranějších dnů Církve učí proroci Svaté posledních dnů, aby byli nezávislí a soběstační a aby se vyvarovali zahálky. Opravdoví Svatí posledních dnů dobrovolně nepřenesou břímě vlastní obživy na někoho jiného. Rozhodněte se, mladí přátelé, právě tady a teď, s ohledem na svou situaci, že po celý život budete natolik soběstační, jak jen to bude možné.

Mladé ženy, mnohé z vás nyní jste nebo se v budoucnu stanete matkami a možná budete požehnány tím, že strávíte mnoho let doma výchovou dětí. Některé z vás, sestry, se možná matkami nestanou, nebo, pokud matkami jsou, nebudou moci zůstat doma na plný úvazek. Ať budete v jakékoli situaci, chtěl bych vás všechny, mladé ženy, povzbudit, abyste následovaly radu našeho proroka a získaly tolik vzdělání, kolik jen můžete. Vzdělání má hodnotu. Pokud zůstanete doma, abyste vychovávaly děti, vaše vzdělání vám dodá pocit bezpečí.

A zavede-li vás budoucnost mezi placenou pracovní sílu, vzdělání vám, všeobecně řečeno, umožní získat smysluplnější a více uspokojující zaměstnání.

Naše práce musí být sama o sobě bezúhonná a musí sloužit hodnotným účelům. Nebeského Otce netěší, když přijímáme zisk nečistým způsobem nebo bez práce. President Spencer W. Kimball to vyjádřil takto: „Jsem pevně přesvědčen, že [ti], kteří přijímají mzdu nebo plat a neodevzdávají za to [pocitivý] čas, energii, oddanost a službu, přijímají peníze, které nejsou čisté.“ (Conference Report, Oct. 1953, 52.) Docela silná slova, nemyslíte? Také řekl, že peníze získané podvodným způsobem nebo bez práce, například krádeží, hazardem, k němuž patří i loterie, úplatky, prodejem drog, utlačováním chudých a tak podobně, jsou nečisté peníze.

President Kimball definoval rozdíl mezi poctivou a nepoctivou prací:

„Čisté peníze jsou mzda přijatá za celý den poctivé práce. Je to přiměřený plat za věrnou službu. Je to spravedlivý zisk z prodeje zboží, komodit nebo služby. Je to příjem z transakcí, ze kterých měly prospěch všechny strany.

Mrzký zisk jsou... peníze získané krádeží a loupeží... hazardem... hříšnými operacemi... úplatky... a ... vykořisťováním.“ (Conference Report, Oct. 1953, 52.)

Dnes je mnoho těch, kteří nabízejí lákadlo snadného zisku a kteří ukazují zkratky k rychlému bohatství a snadnému životu. Neustále o nich slyšíme. Tyto nabídky jsou iluzí, a proroci nás neustále nabádají, abychom se nestali kořistí pokušení „snadného zisku“. Nesmíme ztrácet schopnost správně posuzovat, zvažovat rizika a přínosy a vnímat větší smysl v životě.

V každodenním světě je mnoho těch, kteří jsou duchovně necitliví, protože smýšlejí tělesně. Snažte se jim vyhýbat. Jak tragické by bylo, kdybychom kvůli svému zaměstnání přišli do kontaktu s těmi, kteří zničí naši duchovnost. „Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil?“ (Marek 8:36.) Pán nám řekl, že „tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Duchu Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, proto že ony duchovně mají rozsuzovány býti“ (1. Korintským 2:14).

Přirozeně je třeba, abychom našli rovnováhu mezi prací, odpočinkem a relaxací. Bez práce by odpočinek a relaxace neměly smysl. Existuje staré rčení: „Nicnedělání je tou nejtěžší prací ze všech.“ Nejenže je odpočinek příjemný a nutný, ale je nám přikázáno, abychom odpočívali v den

sabatu (viz Exodus 20:10). Těm, kdo svěťují den sabatu, Pán slibuje: „Plnost země je vaše.“ (Naš 59:16.)

Někteří z vás možná víte, že jsme se sestrou Sorensenovou strávili několik let v Asii. Tam jsme slyšeli staré rčení: „Zvol si práci, kterou máš rád, a ani jeden den v životě nebudeš muset pracovat.“ Věřím, že jde z velké části jen o zbožné přání. Nechci, aby to vyznělo pochmurně. Ale je skutečností, že práce není vždy přirozeně přitažlivá. Myslím, že vhodnějším rčením by mohla být rada presidenta Thomase S. Monsona. Řekl: „Zvolte si, koho budete milovat, a pak milujte toho, koho jste si zvolili.“ (Conference Report, Oct. 1988, 82; nebo *Ensign*, Nov. 1988, 71.) On sice hovořil o manželství, ale já tvrdím, že tato rada platí i pro vámi zvolené zaměstnání. Zvolte si práci, kterou máte rádi, a potom mějte rádi, co jste si zvolili.

Mám na mysli to, že mnoho lidí se opakovaně uchyluje k představě, že jejich práce by měla být více uspokojivější nebo krásnější nebo alespoň méně monotónní! Když život začne jít ztuha – a k tomu nevyhnutelně dojde – začínají si myslet, že práce, kterou si zvolili, není úplně taková, jak si mysleli. Začínají věřit, že tráva na druhé straně plotu je zelenější. Tito lidé budou říkat: „Kdybych tehdy vystudoval místo práva lékařství, mohl jsem dnes být proslulým doktorem!“ Nebo toto: „Kéž bych měl tak významné zaměstnání! Kdybych byl šéfem jako on, pracoval bych skutečně tvrdě, dobře bych jednal s lidmi a měl bych úspěch.“

Lidé, kteří se nemohou této představě zbavit, mají často problémy dosáhnout výtečnosti v *jakémkoli* povolání. Zamilují se do kariéry, ale potom je rozčarují malé a prosté věci a nakonec toho nechají, aby je jejich fantazie mohla unášet za další horizont. Přecházejí od jednoho zaměstnání k druhému a v žádném nezůstanou natolik dlouho, aby dosáhli výtečnosti. (Pokud se někomu z vás má slova nelíbí, vyzývám vás k pokání.)

Když jste si jednou zvolili svou práci, mějte ji rádi! Žádné zaměstnání není dokonalé. Každá profese má své výzvy a své vysilující dny. Jako v manželství, i ve vaší práci bude k dosažení úspěchu a výtečnosti pravděpodobně zapotřebí mnoha let *oddaného* a *vytrvalého* úsilí.

Dovolte mi uvést příklad. Fenomenální malíř a sochař Michelangelo je autorem tohoto hlubokomyšlného postřehu o své práci. Řekl: „Kdyby lidé věděli, jak pilně jsem musel pracovat, abych dosáhl svého mistrovství, vůbec by se jim nezdálo tak nádherné.“ Někteří z vás nejspíše viděli vynikající Michelangelova díla na vlastním

oči. Ale kolik z nás se pozastavilo nad tím, jaké to muselo být únavné a doslova úmorné, vytesat sochu Davida z jediného kusu masivního mramoru! A stvořit pětmetrovou sochu Davida! A David samozřejmě nebyl první Michelangelovou sochou. Bezpochyby se musel potýkat a namáhat se stovkami a tisíci soch, než zhotovil tak mistrovské dílo. Nebyla by to tragédie kdyby po několika prvních letech vysilující práce s mramorem došel k závěru, že je to prostě příliš obtížné, příliš únavné a příliš nudné – že by byl mnohem raději spisovatelem? Ironií je to, že kdyby se pro takovou změnu rozhodl, pravděpodobně by zjistil, že i psaní může být únavné a nezáživné!

Budete úspěšnější, vytrváte-li s nadšením ve své práci, nehledě na nedostatky vašeho zaměstnání a nehledě na každodenní malé a jednoduché věci. Zaměřte se na profesi, kterou jste si zvolili, a odolávejte pokušení těkajících očí. Dokonce si dovolím prohlásit, že na tom, jakou profesi si zvolíte, ani tak nezáleží. Slibuji vám, že vytrváte-li v ní a budete-li se ve zvolené životní dráze snažit vyniknout, budete se nepochybně těšit značnému úspěchu a *nakonec zjistíte, že svou práci máte raději*, než jste si kdy představovali.

Několik rad

Dovolte mi připojit k tomu ještě několik rad.

Zaprvé usilujte o to, abyste s druhými vycházeli dobře. Buďte součástí řešení, ne součástí problému. Buďte skutečně světlem, ne soudcem. Studie opakovaně potvrzují, že lidé obecně nepřicházejí o zaměstnání kvůli nedostatku znalostí nebo dovedností. Častěji problém spočívá v tom, že nedokáží vycházet s druhými lidmi. Uvědomuji si, že pokaždé asi nevyhovíte všem, ale většinou můžete vyhovět většině lidí – obzvláště patří-li mezi tyto lidi váš šéf.

Zadruhé mějte na paměti, že lidé se málokdy zdokonalí, mají-li k dispozici jen vlastní měřítka. Mohu vás ujistit, že jsem se v životě a v práci zlepšil více díky výtkám druhých než díky jejich chvále. Naučte se občas se poměřit měřítky někoho jiného. Říká-li vám šéf, že se rozčilujete pro maličkosti, berte to vážně. Říká-li vám manželka, že se rozčilujete pro maličkosti, a říkají-li vám přátelé, že se rozčilujete pro maličkosti, je pravděpodobné, že se skutečně rozčilujete pro maličkosti. Když uslyšíte takovou informaci, naslouchejte jí, než ji popřete. Zhodnoťte ji. Zvažte ji. Myslíte si, že je záhodno se změnit? Bez ohledu na výtky se naučte vycházet s druhými dobře. Chcete-li s nimi vycházet, dokážete to.

Zatřetí buďte optimisté. Nepodléhejte pesimismu, zvláště pokud se to týká vás osobně. Neakceptujte pesimistická prohlášení o Nebeském Otci. Uvědomte si jejich zdroj – pocházejí od Satana. Neakceptujte pesimistická prohlášení o vedoucích této Církve nebo o Církvi jako instituci. Dá to práci, odmítnat Satanova poselství, avšak toto úsilí vede ke štěstí.

Pár slov k bývalým misionářům: Nevzdávejte se zásad, zvyků a velkolepých zkušeností, kterým jste se naučili v misijním poli. Nevzdávejte se svého vzhledu. Bratři neočekávají, že nyní, kdy jste zpátky ve škole, budete nosit kravatu, bílou košili a tmavomodrý oblek, máte ale i nadále zůstat pěkně upravení, jak jste se tomu naučili v misijním poli. Oblékejte se jako úspěšní! Když budou vaše osobní zvyky odrážet čistotu, důstojnost a zásady evangelia, kterým jste učili jako mladí misionáři, dobře vám v zaměstnání poslouží.

Shrnutí

Mé poselství by bylo možné dnes večer shrnout dvěma prohlášeními. První pochází od presidenta Davida O. McKaye. Řekl: „Uvědomme si, že výsada pracovat je darem, že schopnost pracovat je požehnáním a že láska k práci je úspěchem.“ (*Pathways to Happiness*, [1957], 381.)

Druhé pochází od našeho milovaného žijícího proroka, presidenta Gordona B. Hinckleyho. Řekl: „Největší práci na světě nevykonávají géniové. Vykonávají ji obyčejní lidé, kteří dosáhli rovnováhy v životě a kteří se naučili pracovat mimořádným způsobem.“ („Our Fading Civility, Brigham Young University inauguration and spring commencement exercises, Apr. 25, 1996, 15.) Už to tak chodí, že v průběhu cesty dojde ke zklamání a skleslosti, bratři a sestry.

Orson F. Whitney nás utěšuje:

Žádná bolest, již vytrpíme, žádná zkouška, kterou projdeme, není zbytečná. Slouží k našemu vzdělání, k rozvoji takových vlastností, jako je trpělivost, víra, statečnost a pokora. Vše, co vytrpíme a co přechkáme, zvláště pokud to přechkáme trpělivě, buduje náš charakter, očištuje naše srdce, rozšiřuje naši duši, a činí nás jemnějšími a dobročinnějšími, hodnějšími toho, abychom byli nazýváni děti Boží ... a právě zármutkem a utrpením, dřinou a soužením, získáváme vzdělání, kterého jsme sem přišli dosáhnout, a které nás učiní podobnějšími našemu otci a matce v nebi“ (citováno v Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* [1972], 98).

Jako pokorný služebník Páně vám slibuji a žehnám vám, že když budete pilně zachovávat měřítka, která Pán stanovil prostřednictvím písem a svých proroků, když budete studovat, když se budete modlit, když budete platit desátek a oběti z peněz, které si vyděláte, budete po celý život i ve své každodenní práci úspěšnější. Stanete se lepším pracovníkem. Budete produktivnějším pracovníkem. Budete efektivnějším pracovníkem. To vše proto, že s vámi bude duch Páně a bude vám pomáhat a posilovat vás.

Přináším vám vřelý pozdrav od našeho milovaného proroka, presidenta Hinckleyho. Nedávno v proslovu ke členům svého domácího kůlu president Hinckley řekl: „Situace není tak špatná, jak si někdy myslíme... Jsem velkým optimistou ohledně této Církve. Jsem obrovským optimistou ohledně mládeže této Církve. Nemusíme se obávat. Nemáme se čeho bát, žijeme-li podle evangelia, rozhodujeme-li se ve světle evangelia. Poklekáme-li a modlíme-li se k Pánu o osvětlení, porozumění, vedení a odvahu, nemusíme se bát.“

A tak bych vám, drazí mladí přátelé, chtěl dnes večer vydat svědectví. Věřím v tuto církev. Věřím v Ježíše Krista. Věřím v to, co řekl. Věřím v Jeho slova, která pronesl k Nefitům: „Stvořil jsem nebesa a zemi a všechny věci, jež na nich jsou. Byl jsem u Otce od počátku.“ (3. Nefi 9:15.) Vím, že On je syn Elohima, Otce, jenž stvořil Adama a Evu. Vím, drazí mladí přátelé, že On,

Syn, se narodil z Marie v judejském Betlémě. Vím, že Jeho narození se odehrálo, jak řekl Matouš, za dnů krále Heroda. Ježíš Kristus řekl: „Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.“ (Jan 8:12.) Věřím v Ježíše Krista, který řekl: „Bude-li kdo zachovávat slovo mé, smrti neuzří na věky.“ (Jan 8:51.) Vím, že se On a Jeho Otec ukázali proroku Josephu Smithovi, když byl chlapcem.

Vím, že Ježíš Kristus může pomoci každému z nás v naší práci, budeme-li Mu my pomáhat v té Jeho. „Neboť jména spravedlivých budou zapsána v knize života, a těm udělím dědictví na pravici své. A nyní, bratří moji, máte proti tomuto co říci? Pravím vám, nezáleží na tom, zda proti tomu mluvíte, neboť slovo Boží se musí naplniti.“ (Alma 5:58.) Vím, a svědčím vám o tom, že máme žijícího proroka, Gordona B. Hinckleyho, který nám může pomoci v našem díle, budeme-li dbát jeho rad.

Vy, drazí mladí přátelé, jste nadějí této Církve. Jste nadějí měst a obcí, ve kterých žijete. Stanete se budoucími vedoucími této Církve, budoucími vedoucími měst a obcí ve světě. Vydávám vám pokorné svědectví, že budete-li pracovat pro Nebeského Otce a Jeho Syna Ježíše Krista, On vám bude žehnat a bude nad vámi bdít a ochraňovat vás po všechny dny vašeho života. A toto svědectví vám vydávám v Jeho svatém jménu, ve jménu našeho Pána, našeho Vykupitele, našeho Spasitele, samotného Svatého Izraelského, Ježíše Krista, amen.